

KLUB ZMAGOVALCEV

KDOR JE SEL V SREDO, 8. marca, mimo oken hiše na Černetovi 31, se je gotovo hudo-mušno nasmehnil. »Aha, tu se jih je pa nekaj napilo v čast dneva žena,« so se spogledovali mimoidoči. Kako tudi ne, saj je izza oken vrela glasba, pomešana s smehom in petjem. Tu mora biti pa zares veselo, no stopimo še mi noter, morda nas bodo povabili na kozarček!

Res so nas takoj postregli — z okusnim jagodovim sokom. Da, tu notri sedijo ljudje, ki se znajo zabavati tudi brez alkohola, čeprav so vsi pravi Slovenci. Veselo znajo zapeti, čeprav ni litra na mizi in tudi kakšno zabavno znajo povedati vmes.

»Ne, nihče od naših članov ne sme nikoli več poskusiti niti kaplje alkohola,« je odločno rekel Stefan Virag, predsednik kluba ozdravljenih alkoholikov. »Sprva je res težko

zdržati, toda, sčasoma vsak uvidi, da se da vse težave mnogo bolje premagovati tudi brez pijače.«

Tudi Stefan se je pred meseci zdravil v bolnišnici v Skofljici. Zakaj je vendar stopil na pot alkoholizma?

»Zapil sem se, ker sem mislil, da bodo tako moji problemi izginili. Toda to je le skrivanje glave v pesek. Z vsakim kozarcem se težave še kopičijo, alkoholik se počasi bliža prepadu. Sedaj je s tem konec! Vsi, ki smo prišli z zdravljenja, vemo, kaj pomeni — biti alkoholik in zato moramo vztrajati! Reva je, kdor ne zna svojih problemov reševati v treznem stanju in si mora »pomagati« s pijačo.«

Klub ozdravljenih alkoholikov občine Šiška deluje šele od septembra lanskega leta. Vanj so vključeni vsi, ki pridejo z zdravljenja in tu, v prostorih KS Hinko Smrekar, se vsako sredo sestajajo, skupaj z zdravnikom-psihiatrom in patronažno sestro. Zdravnik jim pomaga in svetuje pri njihovem vključevanju v novo življenje. Da, pomoči so pogosto zelo potrebni...

»Ko se bivši alkoholik vrne v staro okolje, mu ni lahko,« je pripovedoval predsednik

kluba. »Nekateri te zmerjajo, drugi ponujajo pijačo in pri tem zagotavljajo, da boš kmalu spet pijanec... To so največkrat ljudje, ki so na najboljši poti, da to zares postanejo. Tudi v družbi je težko, še posebno ob takih praznikih, kot je recimo Novo leto... Toda treba je zdržati, saj je pogosto dovolj že požirek, da se črna jama alkoholizma spet odpre.«

Klub je ob Dnevu žena priredil majhno proslavo s prijetnim programom, ki so ga prispevali pionirski iz šole Zvonka Runka. Povabili so tudi žene bivših alkoholikov, da se jim ob tej priložnosti zahvalijo za ves trud, saj so bile prav one glavni steber, ki je pomagal k ozdravljenju tega zla. Prišel je seveda tudi mojster harmonike — Avgust Stanko, da s svojim mehkom razveseli obraze, ki so videli že toliko gorja...

»Vsi mi, otroci, vas prosimo, da nikoli več ne stopite na to pot prekletstva, zaradi katerega je trpelo že veliko naših vrstnikov in mamic!« To so bile besede, s katerimi so se pionirji poslovili od članov kluba. Kdor jih je takrat pogledal, je gotovo razumel, kaj so govorile njihove oči: »Zmagali bomo!«

Zlatko SETINC

Najprej formalni del: pogovor o problemih in nalogah

»Prosimo vas, nikoli več ne stopite na to pot...!«

Tudi Avgust Stanko je prišel razveselit člane kluba

(Nadaljevanje z 12. strani)

OB POSLANSKEM POROČILU DR. VOJANA RUSA

časa znana, jih pa poslanec obravnava iz nekoliko preozkega stališča.

Vzroki inflacije in nelikvidnosti so že dlje časa znani v naši družbi, vendar je mnenje, da je poglaviti krivec obeh pojavov gospodarstvo — pri tem imam v mislih industrijo, rudarstvo, kmetijstvo, promet in obrt, preveč enostransko, saj je razvoj teh nalog že prešel stopnjo, kjer so se lahko v posameznih dejavnostih kopičili monopolni dobički. Težko je očitati zgrešeno investicijsko politiko in željo po lahkem zaslužku tistim gospodarskim organizacijam, ki so prerasle okvire obrti in pričele z industrijsko proizvodnjo, pri tem pa izločale v svoje sklade visoka sredstva za lastni razvoj. Takih organizacij je danes največ — le redke so one, ki so dobile svojo doto od družbe v času prvega obdobja planskega gospodarjenja.

Težnja, zavreti investiranje v gospodarstvu, kot žrtev na oltarju borbe proti inflaciji, se lahko kaj hitro sprevrže. Mlada generacija potrebuje nova delovna mesta, posledica stabilizacije pa ne sme biti brezposelnost.

Pretirano svobodno tržišče, zviševanje cen, zapiranje trga in špekulacije so morda tehtnejši vzrok za nelikvidnost in inflacijo kot investicije in samo relativno visoki osebni dohodki v nekaterih panogah gospodarstva. Administrativna kontrola nekaterih cen, z njo pa tudi administrativno usmerjanje sredstev iz ene panoge v drugo panogo gospodarstva ni odpravljala razlik v gospodarstvu, ampak jih je še poostriala. Mnenja sem, da bo moralo gospodarstvo samo najti poti za izenačevanje pogojev gospodarjenja v in med panogami. Pretirano svobodno tržišče je do ne-

davnega veljalo samo za nekatere, kar je še povečevalo nasprotja znotraj gospodarstva in ob znanem dejstvu, da so nekaterim gospodarskim organizacijam pomagali pri najemanju kreditov botri, bolj razdiralno vplivalo, kot pa povezovalo interese v gospodarstvu.

Usklajevanje interesov v gospodarstvu, prelivanje kapitala med panogami, zaradi interesov prizadetih organizacij, ne pa zaradi črke zakona, lahko ob družbeni kontroli cen odločilno vpliva na rezultate stabilizacije. Naloga predstavniških organov v vseh družbeno-političnih skupnostih, predvsem pa naloga gospodarskih zbornic je, da pozitivno vplivajo na te procese.

Rast osebnih dohodkov, (danes je lahko že vsak višji osebni dohodek zaradi aktivnosti ob socialni diferenciaciji sumljiv), ne sme postati strašilo. Če je rast osebnih dohodkov pogojena z vloženim delom in produktivnostjo ter večjo rentabilnostjo, bo sleherno zamrzovanje osebnih dohodkov nestimulativno vplivalo na delo v gospodarskih organizacijah. Še bolj kot prej bodo mnogi iskali vire dohodka, ki se lahko skrijejo očem davkarije. Naša potrošniška mentaliteta je šla še tako daleč, da nas navaja na zapravljanje, kajti varčevanje se do sedaj ni obneslo, skoraj greh pa je razmišljati o tem, da bi delavec lahko preostali del svoje plače vložil v lastno organizacijo. Morda bi bil potem še bolj zainteresiran, kako posluje njegova organizacija. Zaradi takšne mentalitete lahko postane rast osebnih dohodkov res problem, ker še povečuje povpraševanje na tržišču ob relativno majhni ponudbi. Obdobje, ko so bile naše meje zaprte je mimo, nizki osebni dohodki pa so nam od tedaj dalje prinesli več zdomcev zaradi nizkih dohodkov doma, kot pa zaradi tega, da bi bili brezposelni. Naše šole so pričele šolati delavce za tujino, delavci na višku svojih moči odhajajo.

O tem, ko skupščina sprejema resolucije o kajenju, se mi dozdeva, da zaradi drevesa ne vidimo gozda. Ob tem, ko mnogim zaupamo, da gospodarijo z milijardami, jim odrekamo zaupanje pri podpisovanju dnevnice in kilometrine — mar ni to kost za glogdanje.

Težko se je strinjati tudi z mnenjem poslanca, da ob problematiki inflacije, nestabilnosti in nelikvidnosti skupščina lahko le opozarja. Res je, da je politični vzvod, ki ga predstavljajo Zveza komunistov, Socialistična zveza in sindikati pomembni. Prav tako pa obvezujejo idejna izhodišča Socialistične zveze, Zveze komunistov, sindikatov in njihovi programi poslance, da v smeri načel, ki jih sprejemajo družbeno-politične organizacije delujejo znotraj predstavniških teles. Kakšna je bila praksa do sedaj — mnogi pomembni zaključki in programi teh organizacij so šli mimo skupščin, ali pa so bili ponovljeni kot resolucije, ki niso nikogar obvezovale. Mnenja sem, da so naloge ravno obratne, poslanci bi morali imeti večji posluš za sklepe družbeno-političnih organizacij in samega volivnega telesa ter na podlagi teh sklepov usmerjati delovanje skupščin. Prav gotovo pa je odveč plat zvona za združevanje produktivnih sil, ko naj bi omejevale vpliv neproduktivnih. Katere so te neproduktivne sile, kakšen je njihov obseg? Če obstajajo, so potem to le ekscesi. Če si prilaščajo odločujoči vpliv na določanje, potem so zanje pristojni bolj kot subjektivne sile — organi javne varnosti.

Bojan STULAR